

BOMULDSFABRIKEN. Fem skandinaviske kunstnere

Nordisk perspektiv på tegning

Bomuldsfabriken Kunsthall viser fem skandinaviske kunstnere i en svært sterk og variert tegneutstilling. Svart/hvitt begrensningen krever fokus både av kunstner og betrakter.

JOHAN OTTO WEISSER

KUNSTANMELDER
johanow@online.no

Heiskas imponerende serie «Observatory». FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

Hannaleena Heiska, Vanna Bowles, Märit Runsten, Rina Charlott Lindgren og Ragnar Persson.

Svart Hvitt
Bomuldsfabriken
Kunsthall i Arendal
19.03 - 30.04.16

Elleve kulltegninger i ulike format, grovt montert med sølv-tape, er Hannaleena Heiskas kulltegninger fra serien «Observatory»; måten de er tegnet på gir en dyster, lukket opplevelse. Det er knapt vinduer eller dører i strukturene og vi ser ingen tegn til teleskopene. Vi er altså ikke målet for aktiviteten. Hva observeres av hvem?

● Vanna Bowles leverer utstillingens høydepunkt. Fordelt i rommet står fem hvite bord. På hver av dem er det en installasjon som består av ulike ting, stort sett laget av papir som hun ar tegnet på. Det kan være en fuglevinge, en fugl eller en sommerfugl. Det er også sarte blyanttegninger av noe som ser ut som medisinske undersøkelser, mennesker som ligger i senger. Vi ser ikke øynene på noen, det er bare fragmenter som sammen med de tredimensjonale figurene lager en stille, sart og vakker verden hvor betydningen blir åpen og unnvikende. De delikate og frapperende vakre overflatene blir både estetiske og foruroligende. Svart/hvite skulpturer forrykker og forstyrrer det vante.

● Ragnar Persson lager en dystre verden med svarte vegger og gotiske og groteske skikkelser

Ragnar Persson morbide, men distanserte grotesker. FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

i oppløsning med hodet spiddet på en stake eller hengt i kroker. I tre store svarte collager bygger han opp dystre halvt utviskede bilder med buktende slanger og hoder i oppløsning, «Ormspott», «Svart», «Butcher» eller «Skull» er det en mørk verden vi møter. Likevel er det som om bildene er sitater, eller laget med en distanse som gjør at de får en større dybde, skaper en refleksjon over hva det er vi ser, og som gjør dette til interessante bilder. I det neste rommet er veggene igjen hvite og det er andre motiver som møter betrakteren. Igjen er det slanger, men nå som om de er plansjer. De sterkeste bildene er likevel de store tegningene som «Den forbannede jorden» med et mylder av androgyene unge mennesker som beveger seg i et slags kaotisk dødt skoglandskap. Små tegne-

seriefigurer forstyrrer en enkelt tolkning av bildet. Man fornemmer et sterkt preg av motløshet, resignasjon og fortvilelse. Eller er det tomhet.

● Märit Runsten viser serien «Vaskulær-anatomisk rotsystem». Tittelen referer hjertet og blodårene koblet til et rotsystem. De fleste bildene er bygget opp med to hovedformer som minner om en plante med røtter. Men her kan røttene bestå av former som minner om innvoller eller biller, det kan være svarte former som gror sammen eller det kan være skruer som gjennomborer formen. Den øvre delen kan være blader eller insekter. Serien som består av tolv sindige, ekstremt kontrollerte tusj tegninger er fascinerende og imponerer uten helt å berøre.

Detalj fra Bowles installasjon «Table Parables #1». FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

● Rina Charlott Lindgrens arbeider kretser omkring abstrakte rom og brokker av landskaper. I to bilder som begge har tittelen «Solgløtt» II og V, tegner hun med hvitt på krøllete svart papir. Tegningene er gjort etter at papiret er krøllet og tilpasset mønstret i papiret. Vi aner en romantisk avbildning av et solgløtt over hav. Det konkrete svarte papiret som blir enda mer konkret av at det er krøllet danner en fint tenkt kontrast. På samme måte er tre med tittelen «Elusive form» for så vidt fine, men som helhet henger ikke denne delen godt nok sammen.

● Utstilling er sterk, klar og intens og er glimrende satt sammen. Det er fint å være kritiker for tiden.